

Downloaded via the EU tax law app / web

Edi?ie provizorie

ORDONAN?A CUR?II (Camera a doua)

12 octombrie 2017(*)

„Trimitere preliminar? – Articolul 99 din Regulamentul de procedur? al Cur?ii – Articolul 355 alineatul (3) TFUE – Statutul Gibraltarului – Articolul 49 TFUE – Articolul 63 TFUE – Libertatea de stabilire – Libera circula?ie a capitalurilor – Situa?ie pur intern?”

În cauza C?192/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminar? formulat? în temeiul articolului 267 TFUE de Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Tribunalul Superior (Divizia fiscalitate ?i cancelarie), Regatul Unit], prin decizia din 24 martie 2016, primit? de Curte la 6 aprilie 2016, în procedura

Stephen Fisher,

Anne Fisher,

Peter Fisher

împotriva

Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs,

cu participarea:

Her Majesty’s Government of Gibraltar,

CURTEA (Camera a doua),

compus? din domnul M. Ileši? (raportor), pre?edinte de camer?, domnul A. Rosas, doamna C. Toader, doamna A. Prechal ?i domnul E. Jaraši?nas, judec?tori,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scris?,

luând în considerare observa?iile prezentate:

- pentru S. Fisher, A. Fisher ?i P. Fisher, de R. Mullan ?i de H. Brown, barristers, precum ?i de S. Bedford, conseillère;
- pentru Her Majesty’s Government of Gibraltar, de M. Llamas, QC;
- pentru guvernul Regatului Unit, de D. Robertson ?i de S. Simmons, în calitate de agen?i, asista?i de D. Ewart, QC, precum ?i de M. O. Jones, barrister;
- pentru guvernul belgian, de L. Van den Broeck ?i de M. Jacobs, în calitate de agen?i,

asistați de P. Vlaeminck și de R. Verbeke, avocați;

– pentru guvernul spaniol, de M. A. Sampol Pucurull și de A. Rubio González, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de R. Lyal și de J. Samnadda, în calitate de agenți,

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 355 alineatul (3) TFUE, precum și a articolelor 49 și 63 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Stephen Fisher, doamna Anne Fisher și domnul Peter Fisher, pe de o parte, și Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (Administrația Fiscală și Vamală, Regatul Unit), pe de altă parte, cu privire la decizia de impunere care le-a fost adresată de Administrația Fiscală și Vamală pentru perioada 2000-2008.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

3 Capitolul XI din Carta Organizației Națiunilor Unite, semnată la San Francisco la 26 iunie 1945, intitulat „Declarație privind teritoriile care nu se autoguvernează”, cuprinde articolul 73, care prevede:

„Membrii Organizației Națiunilor Unite care au sau care își asumă răspunderea pentru administrarea unor teritorii ale căror popoare nu au atins încă un grad deplin de autogovernare recunosc principiul că interesele locuitorilor acestor teritorii au întâietate. Ei acceptă ca o misiune sacră obligația de a promova la maximum bunăstarea locuitorilor acestor teritorii, în cadrul sistemului de pace și securitate internațională stabilit prin prezenta [cartă [...]”

Statutul Gibraltarului

4 Gibraltarul este o colonie a Coroanei Britanice. El nu face parte din Regatul Unit.

5 În dreptul internațional, Gibraltarul figurează pe lista teritoriilor care nu se autoguvernează în sensul articolului 73 din Carta Națiunilor Unite.

6 În dreptul Uniunii, Gibraltarul este un teritoriu european ale cărui relații externe sunt asumate de un stat membru în sensul articolului 355 alineatul (3) TFUE și cărui drepturi se aplică dispozițiile tratatelor. Actul privind condițiile de aderare a Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și adaptările tratatelor (JO 1972, L 73, p. 14, denumit în continuare „Actul de aderare din 1972”) prevede însă că anumite părți ale tratatului nu se aplică Gibraltarului.

7 Articolul 28 din Actul de aderare din 1972 prevede:

„Actele instituțiilor Comunității referitoare la produsele menționate în anexa II la Tratatul CEE și la produsele supuse, la importul în Comunitate, unei reglementări specifice, ca urmare a punerii în

aplicare a politicii agricole comune, precum și actele privind armonizarea legislației statelor membre privind impozitele pe cifra de afaceri nu se aplică în Gibraltar, cu excepția cazului în care Consiliul, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, prevede altfel.” [traducere neoficială]

8 În temeiul articolului 29 din Actul de aderare din 1972 coroborat cu punctul 4 din partea I din anexa I la acesta, Gibraltarul este exclus din teritoriul vamal al Uniunii.

Litigiul principal și întrebările preliminare

9 La momentul situației de fapt din cauza principală, soții Stephen și Anne Fisher erau rezidenți în Regatul Unit, unde aveau reședința lor obișnuită cu cei doi copii Peter și Dianne Fisher. Domnul P. Fisher a încetat să mai fie rezident în Regatul Unit în luna iulie a anului 2004. Domnul S. Fisher și domnul P. Fisher sunt resortisanți britanici, iar doamna A. Fisher este de naționalitate irlandeză.

10 Din anul 1988, familia Fisher era acționar 100 % al Stan James (Abingdon) Limited (denumit în continuare „SJA”), cu sediul în Regatul Unit. Această societate avea ca activitate vânzarea de pariuri printre altele din anul 1999, exploatarea punctelor de vânzare de pariuri cu amănuntul, preluarea de pariuri prin telefon („telebetting”) și furnizarea de cote către întreprinderi de pariuri. Societatea menționată avea de asemenea o sucursală în Gibraltar cu oase angajați care prelua pariuri din Germania, din Irlanda și din Spania.

11 În cursul anului 1999, întreprinderilor de pariuri cu sediul în Regatul Unit li s-a impus, în temeiul Betting and Gaming Duties Act 1981 (Legea din 1981 privind taxele pe pariuri și pe jocurile de noroc), să achite o taxă pe pariurile primite care, în practică, era finanțată printr-o redevență de 9 % facturată clienților care se adăuga la cuantumul pariat. Un client putea efectua în Regatul Unit un pariu la o întreprindere de pariuri cu sediul în alt stat membru, caz în care acest pariu nu era supus taxei menționate. Era interzis întreprinderilor de pariuri cu sediul în alt stat să își facă publicitate în Regatul Unit sau să pună în comun mijloace cu o entitate din Regatul Unit în scopul de a prelua pariuri.

12 Începând din luna iulie a anului 1999, SJA a început să colecteze pariuri de la clienți stabiliți în Regatul Unit prin intermediul sucursalei sale cu sediul în Gibraltar. La data de 29 februarie 2000, SJA a cesionat activitatea sa de preluare a pariurilor prin telefon, inclusiv sucursala sa din Gibraltar, unei societăți constituite în temeiul dreptului din Gibraltar și care avea sediul în Gibraltar, Stan James Gibraltar Limited (denumit în continuare „SJG”), al cărei acționar era 100 % familia Fisher.

13 Prin decizia de impunere în litigiu referitoare la perioada 2000-2008, domniile S. și P. Fisher, precum și doamna A. Fisher au fost obligați în Regatul Unit la plata impozitului pe venit pentru profiturile comerciale realizate de SJG. Aceste decizii de impunere au fost emise în temeiul dispozițiilor articolului 739 din Income and Corporation Taxes Act 1988 (Legea din 1988 privind impozitele pe venit și profit), care se referă la prevenirea evaziunii fiscale și vârfite de persoanele fizice printr-o cesiune de active, prin care se ajunge ca venitul să fie plătit unei persoane din afara Regatului Unit. Atunci când aceste dispoziții sunt aplicabile, cedentul rămâne obligat la plata impozitului pe venitul persoanei stabilite în afara Regatului Unit, independent de încasarea de către cedent a acestui venit, din moment ce avea capacitatea de a beneficia de el și avea reședința în Regatul Unit.

14 First-tier Tribunal (Tax Chamber) [Tribunalul de Primă Instanță (Divizia fiscalitate), Regatul Unit] a apreciat că respectivele dispoziții erau aplicabile în speță și că niciun mijloc de apărare întemeiat pe dreptul național și invocat de reclamant nu putea fi primit. Aceștia au invocat totuși că, în temeiul principiilor formulate în Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și

Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), orice obligare la plata impozitului pe venit constituia, în împrejurări ce caracterizau situația din speță, o restricție nelegală privind dreptul lor la libertatea de stabilire consacrat prin articolul 49 TFUE și/sau dreptul lor la libera circulație a capitalurilor în temeiul articolului 63 TFUE.

15 Instanța de primă jurisdicție a apreciat că domnii S. și P. Fisher nu puteau să se prevaleze de articolul 49 TFUE și/sau de articolul 63 TFUE, din moment ce SJG avea sediul în Gibraltar, iar cesiunea a avut loc între acest teritoriu și Regatul Unit, astfel încât situația în discuție în litigiul principal nu constituia o situație transfrontalieră careia să îi fie aplicabil dreptul Uniunii. Doamna A. Fisher, la rândul său, se putea prevala de aceste dispoziții întrucât era resortisant irlandez și, prin urmare, taxa nu îi este aplicabilă. Atât domnii S. și P. Fisher, cât și Administrația fiscală și vamală au declarat apel împotriva deciziei instanței de primă jurisdicție.

16 Instanța de trimitere, sesizată cu apel, apreciază că soluționarea chestiunilor invocate în fața sa, în legătură cu exercitarea libertății de stabilire și a liberei circulații a capitalurilor de către resortisanții britanici între Gibraltar și Regatul Unit, depinde îndeosebi de statutul Gibraltarului în dreptul Uniunii și de poziția Gibraltarului în raport cu Regatul Unit în conformitate cu acest drept, în special în lumina articolelor 49 și 63 TFUE coroborate cu articolul 355 alineatul (3) TFUE. Aceasta precizează nu se adresează Curții cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei reglementări precum cea a Regatului Unit în discuție în litigiul principal întrucât consideră că se poate pronunța în cauza principală odată ce se va da un răspuns la întrebările adresate.

17 În aceste împrejurări, Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) [Tribunalul Superior (Divizia fiscalitate și cancelarie)], Regatul Unit] a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În sensul articolului 49 TFUE (libertatea de stabilire) și având în vedere relația constituțională dintre Gibraltar și Regatul Unit:

a) Gibraltarul și Regatul Unit trebuie să fie considerate ca fiind parte dintr-un singur stat membru [...] în sensul dreptului Uniunii și, în cazul unui răspuns afirmativ, aceasta are drept consecință faptul că articolul 49 TFUE nu se aplică între Regatul Unit și Gibraltar decât în măsura în care se poate aplica în cazul unei măsuri interne sau, alternativ, [...] în sensul articolului 49 TFUE luat în considerare separat, astfel încât articolul respectiv nu se aplică decât în măsura în care este aplicabil unei măsuri interne?

În subsidiar,

b) Având în vedere articolul 355 alineatul (3) TFUE, Gibraltarul are statutul constituțional de teritoriu separat de Regatul Unit în cadrul Uniunii, astfel încât [...] exercitarea dreptului de stabilire între Gibraltar și Regatul Unit trebuie să fie considerată ca fiind parte a schimburilor comerciale în interiorul Uniunii pentru aplicarea articolului 49 TFUE sau [...] articolul 49 TFUE se aplică pentru interzicerea restricțiilor privind exercitarea dreptului de stabilire de către resortisanții Regatului Unit în Gibraltar (ca entitate separată)?

În subsidiar,

c) Gibraltarul trebuie să fie tratat ca un stat sau un teritoriu terț, efectul fiind acela că dreptul Uniunii nu este aplicabil în cazul schimburilor comerciale dintre cele două decât în împrejurările în care dreptul Uniunii produce efecte între un stat membru și un stat terț?

În subsidiar,

d) Raportul constituțional dintre Gibraltar și Regatul Unit trebuie să fie tratat în alt mod în vederea aplicării articolului 49 TFUE?

2) Prin ce este diferit, dacă este cazul, răspunsul la întrebările de mai sus dacă sunt analizate în contextul articolului 63 TFUE (și, în consecință, în legătură cu libera circulație a capitalurilor), iar nu al articolului 49 TFUE?”

Cu privire la întrebările preliminare

18 În temeiul articolului 99 din Regulamentul de procedură, atunci când răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar poate fi în mod clar dedus din jurisprudență, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să se pronunțe prin ordonanță motivată.

19 În prezenta cauză se impune aplicarea acestei dispoziții.

20 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 49 TFUE sau cu articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor de către resortisanții britanici între Regatul Unit și Gibraltar constituie, în raport cu dreptul Uniunii, o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru.

21 Trebuie de la bun început subliniat că instanța de trimitere, care îi revine obligația de a aprecia, în raport cu particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să se pronunțe, cât și relevanța întrebărilor adresate Curții (Hotărârea din 27 iunie 2017, *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, punctul 24 și jurisprudența citată), nu adresează întrebări Curții nici cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei legislații precum cea din Regatul Unit în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia au fost adoptate deciziile de impunere în litigiu, nici cu privire la problema dacă, în împrejurări precum cele din litigiul principal, există elemente care constituie un factor de legătură cu dreptul Uniunii, astfel încât articolele 49 și 63 TFUE ar fi aplicabile în speță, asemenea verificări revenind astfel instanței menționate.

22 Astfel, aceasta se limitează să solicite clarificări privind relația dintre Regatul Unit și Gibraltar în ceea ce privește dreptul Uniunii, pentru a stabili dacă aceste două teritorii trebuie să fie considerate, pentru aplicarea articolelor 49 și 63 TFUE, ca fiind un singur stat membru.

23 În aceste împrejurări, este necesar să se arate că, la punctul 56 din Hotărârea din 13 iunie 2017, *The Gibraltar Betting and Gaming Association* (C-591/15, EU:C:2017:449), Curtea a statuat deja că articolul 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 56 TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că furnizarea de servicii de către operatori stabiliți în Gibraltar unor persoane stabilite în Regatul Unit constituie, din perspectiva dreptului Uniunii, o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru.

24 În această privință, trebuie observat în primul rând că, deși instanța de trimitere se referă în decizia de trimitere la articolele 49 și 63 TFUE, precum și la articolul 355 alineatul (3) TFUE, din această decizie pare totuși să rezulte că faptele din cauza principală s-au desfășurat între anii 2000-2008 și sunt, așadar, anterioare intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona. În aceste condiții, conținutul dispozițiilor respective corespunde, în orice caz, celui al articolelor 43 și 56 CE și celui al articolului 299 alineatul (4) CE, aplicabile înainte de intrarea în vigoare a tratatului menționat.

25 În al doilea rând, rezultatul dintr-o jurisprudență constantă este că nici articolul 56 TFUE, care consacră libera prestare a serviciilor, și nici articolele 49 și 63 TFUE, care se referă la libertatea de stabilire și, respectiv, la libera circulație a capitalurilor, nu își găsesc aplicarea într-o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 noiembrie 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, punctul 47, și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 13 iunie 2017, The Gibraltar Betting and Gaming Association, C-591/15, EU:C:2017:449, punctul 33).

26 În al treilea rând, articolele 49 și 63 TFUE sunt aplicabile, la fel ca articolul 56 TFUE, în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 13 iunie 2017, The Gibraltar Betting and Gaming Association (C-591/15, EU:C:2017:449), pe teritoriul Gibraltarului în temeiul articolului 355 alineatul (3) TFUE. Astfel, excluderile care privesc teritoriul Gibraltarului de la aplicabilitatea actelor Uniunii în anumite domenii de drept prevăzute de Actul de aderare din 1972 nu privesc nici libertatea de stabilire, nici libera circulație a capitalurilor, consacrate prin articolele 49 și 63 TFUE.

27 În aceste împrejurări, nu se poate reține o altă interpretare a articolului 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolele 49 și 63 TFUE decât cea reținută de Curte în Hotărârea din 13 iunie 2017, The Gibraltar Betting and Gaming Association (C-591/15, EU:C:2017:449) cu privire la articolul 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 56 TFUE.

28 În această privință, Curtea a precizat la punctul 36 din hotărârea menționată că împrejurarea că Gibraltarul nu face parte din Regatul Unit nu poate fi decisiv pentru a se stabili dacă aceste două teritorii trebuie să fie asimilate unui singur stat membru în scopul aplicabilității dispozițiilor referitoare la libertățile fundamentale.

29 În acest scop, Curtea a analizat în primul rând condițiile în care articolul 56 TFUE se aplică pe teritoriul Gibraltarului pentru a concluziona la punctul 39 din aceeași hotărâre că, în măsura în care articolul 355 alineatul (3) TFUE extinde aplicabilitatea dispozițiilor dreptului Uniunii la teritoriul Gibraltarului, sub rezerva unor excluderi care nu sunt relevante în ceea ce privește libera prestare a serviciilor, acest articol 56 se aplică pe teritoriul menționat în aceleași condiții ca în Regatul Unit.

30 Situația ar trebui să fie aceeași în ceea ce privește articolele 49 și 63 TFUE, care sunt, în temeiul articolului 355 alineatul (3) TFUE, astfel cum s-a precizat la punctul 26 din prezenta ordonanță, pe deplin aplicabile pe teritoriul Gibraltarului. Este irelevant în această privință împrejurarea că articolele 49 și 63 TFUE se aplică în Regatul Unit ca într-un stat membru, iar în Gibraltar ca într-un teritoriu european ale cărui relații externe sunt asumate de către un stat membru în sensul articolului 355 alineatul (3) TFUE (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 iunie 2017, The Gibraltar Betting and Gaming Association, C-591/15, EU:C:2017:449, punctul 40 și jurisprudența citată).

31 În al doilea rând, Curtea a subliniat că nu există alte elemente care să permită ca relațiile dintre Gibraltar și Regatul Unit să fie considerate, în temeiul articolului 56 TFUE, aplicabil acestor două teritorii, ca fiind asemănătoare celor care există între două state membre, precizând în această privință că asimilarea schimburilor dintre Gibraltar și Regatul Unit celor dintre statele membre ar avea un rezultat contrar, de negare a legăturii recunoscute la articolul 355 alineatul (3) TFUE între acest teritoriu și acest stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2017, The Gibraltar Betting and Gaming Association, C-591/15, EU:C:2017:449, punctele 41 și 42). Or, o astfel de apreciere este în mod identic valabilă în ceea ce privește articolele 49 și 63 TFUE.

32 Rezultatul din cele ce preced este că articolul 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 49

TFUE sau cu articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor de către resortisanții britanici între Regatul Unit și Gibraltar constituie, în raport cu dreptul Uniunii, o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru.

33 Această interpretare nu poate fi repusă în discuție de argumentele guvernului Gibraltarului, potrivit căruia, în acest fel, s-ar aduce atingere obiectivului urmărit la articolul 26 TFUE de asigurare a funcționării pieței interne, precum și obiectivului de a integra Gibraltarul în această piață, pe care le urmărește, potrivit guvernului menționat, articolul 355 alineatul (3) TFUE.

34 Astfel, potrivit chiar modului său de redactare, articolul 26 alineatul (2) TFUE prevede că piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în care libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor este asigurat în conformitate cu dispozițiile tratatelor, articolele 49 și 63 TFUE constituind astfel de dispoziții în ceea ce privește libertatea de stabilire și libera circulație a capitalurilor. Or, după cum s-a amintit la punctul 25 din prezenta ordonanță, aplicabilitatea articolului 49 TFUE sau a articolului 63 TFUE unei situații date presupune existența unui element de extraneitate.

35 Interpretarea menționată nu face însă ca articolele 49 și 63 TFUE să fie inaplicabile pe teritoriul Gibraltarului. Aceste dispoziții rămân astfel pe deplin aplicabile pe teritoriul menționat, în temeiul articolului 355 alineatul (3) TFUE, în aceleași condiții, inclusiv cea referitoare la necesitatea prezenței unui element de extraneitate, ca cele prevăzute pentru orice alt teritoriu al Uniunii unde sunt aplicabile (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 iunie 2017, *The Gibraltar Betting and Gaming Association*, C-591/15, EU:C:2017:449, punctul 47).

36 Nici considerațiile referitoare la statutul Gibraltarului în temeiul dreptului constituțional național sau în temeiul dreptului internațional nu infirmă această interpretare, după cum deja a precizat Curtea în esență la punctele 49-55 din Hotărârea din 13 iunie 2017, *The Gibraltar Betting and Gaming Association* (C-591/15, EU:C:2017:449).

37 Astfel, referitor în special la argumentele întemeiate pe dreptul internațional, Curtea a amintit că este cert că Gibraltarul figurează pe lista teritoriilor care nu se autoguvernează în sensul articolului 73 din Carta Organizației Națiunilor Unite. Or, interpretarea articolului 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 49 TFUE sau cu articolul 63 TFUE care se regăsește la punctul 32 din prezenta ordonanță nu are nicio incidență asupra statutului teritoriului Gibraltarului în temeiul dreptului internațional și nu poate fi înțeleasă în sensul că ar aduce atingere statutului separat și distinct al teritoriului menționat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 iunie 2017, *The Gibraltar Betting and Gaming Association*, C-591/15, EU:C:2017:449, punctele 52 și 54).

38 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că este necesar să se răspundă la întrebările adresate că articolul 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 49 TFUE sau cu articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că exercitarea libertății de stabilire sau a liberei circulații a capitalurilor de către resortisanții britanici între Regatul Unit și Gibraltar constituie, în raport cu dreptul Uniunii, o situație în care toate elementele se limitează la interiorul unui singur stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

39 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declar?:

Articolul 355 alineatul (3) TFUE coroborat cu articolul 49 TFUE sau cu articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul c? exercitarea libert??ii de stabilire sau a liberei circula?ii a capitalurilor de c?tre resortisan?ii britanici între Regatul Unit ?i Gibraltar constituie, în raport cu dreptul Uniunii, o situa?ie în care toate elementele se limiteaz? la interiorul unui singur stat membru.

Semn?turi

* Limba de procedur?: engleza.